

[Paul Møller.]

jorder, der er tale om i dag, og det er på det tidspunkt, da loven træder i kraft, for størstedelens vedkommende de danske kommuner. Der er ikke tvivl om, at staten, for så vidt angår sine egne jorder, selv kan bestemme, at den vil sælge på jordrentevilkår, og, så vidt jeg ved, kan bestemme det uden at have en lovhjemmel dertil, hvis den får bevillingsmyndighedens tilslutning i den enkelte sag. Vi kan vel i og for sig lovgivningsmæssigt holde staten uden for denne butik. Hvis landbohøjskolen skal flyttes og man vil sælge landbohøjskolens arealer, kan naturligvis den pågældende minister indstille til finansudvalget og derefter til folketinget, at man sælger dem på jordrentevilkår til Frederiksberg kommune eller til andre, uden at det kræver nogen særlig lovhjemmel. (*Afbrydelse af justitsministeren*). Den højtærede justitsminister siger, at det er ikke rigtigt. Så vil jeg bede den højtærede justitsminister komme op på talerstolen og fortælle os, hvilke indskrænkninger der findes i statens ret til at sælge statens egne ejendomme, hvis bevillingsmyndigheden giver sin tilslutning. Den højtærede justitsminister er en slags kronjurist; i hvert fald i regeringen, og jeg går ud fra, når han siger noget, er det, fordi han mener noget med det, men jeg glæder mig til at høre den højtærede justitsministers udredning af de indskrænkninger, der er i statens ejendomsret med hensyn til salg af statens jord.

Men dér, hvor lovforslaget får faktisk betydning efter mit skøn, er med hensyn til de kommunale ejendomme, de kommunale jorder, og her mener jeg — men jeg lader mig gerne retlede af den højtærede justitsminister — at kommunerne for så vidt også kunne sælge på jordrentevilkår, hvis de ønskede det.

Hvis det ærede medlem hr. Ove Hansen som borgmester i Ballerup fik interesse for at sælge nogle af Ballerup kommunes jorder til en køber på jordrentevilkår, ved jeg i hvert fald ikke, at der er noget, der kan standse ham, medmindre tilsynsmyndigheden, Københavns amtsråd, anser det for at være uforvarsligt. Der foreligger i hvert fald i sagen ikke noget om, at Københavns amtsråd vil tage en sådan stilling, hvis det

ærede medlem meget gerne vil sælge på jordrentevilkår. Loven får kun betydning, hvor kommunerne ikke selv vil være indstillet på at sælge på jordrentevilkår, hvor kommunens indstilling altså er den, at den vil sælge på den klassiske facon med en købesum aftalt mellem parterne og med et beløb som udbetaling fra køberen. Jeg spørger: vil det så være rigtigt — det er en af de ting, vi skal undersøge i udvalget — at binde kommunerne til denne salgsform — på jordrentevilkår — i alle tilfælde? Vil det aktivere kommunernes interesse i at skaffe tilstrækkeligt med jord til byudviklingen? Det er det, der er det afgørende. Hvis kommunerne bliver bundet til kun at sælge på jordrentevilkår og ikke får kontanter ind ved salget, vil de så gå til staten for at sikre sig kontanter gennem lån, for derefter at kunne købe jord, som de jo fortsat må købe kontant? Dette forslag giver ikke kommunerne nogen mulighed for at få jorden billigere, måske tværtimod. Kommunerne skal altså købe kontant på gammeldags vilkår, de må skaffe sig likvid kapital hertil, og den får de ikke frem ved at sælge jord videre til det almindelige købende publikum. Vi må naturligvis i udvalget undersøge, om kommunerne herefter vil være interesseret i at skaffe sig den fornødne jord til udvikling af byområderne.

Vi må i denne forbindelse også vide, efter hvilke retningslinjer det er tanken at administrere § 8, hvorefter finansministeren bemyndiges til at yde statslån til finansiering af kommunernes salg af jord på jordrentevilkår. Der står i lovforslagets bemærkninger, at det er tanken, at lån skal ydes i det omfang, det er nødvendigt. Ærede medlemmer vil sikkert give mig ret i, at det er meget lidt vejledende for et folketing og for kommunerne. Vil det sige, at man vil se på kommunernes almindelige likviditet, om de pågældende kommuner i forvejen har en sådan likviditet, at finansministeriet må antage, at de kan bruge deres penge til køb af jord? Eller vil man åbne for statskassen for alle kommuner, for rige kommuner, for fattige kommuner? Eller skal vi have et specielt trangskriterium, for at en kommune kan sikre sig penge til køb af jorder til udvikling af byområder? Dette spørgsmål vil jeg gerne konkret stille til den